(Після народної казки)

Чи то сокіл пташку жене?
Чи то буря хмару несе?
Чи люта джума летить?
Ні!.. То козак конем садить!

"Гуляй, вороненький, гуляй,
Врага постигай!
Відоб'ємо дівчиноньку,
Пана твоєго сестроньку.

Як прилетиш, поздоровить,
І поплеще, і промовить,
Погодує тя рукою,
Рученькою біленькою,
І напоїть тя водою,
Водонькою студеною.
Гуляй, гуляй на всі сили!
Чрез болота, чрез могили,
Чрез дуброви, через луки!..
Потанцюєм з татарином!
Не нагріюсь вражим сином,
Як попаде в мої руки!
Скоро блисну му шаблею,
Розіллється біс мазею!"
На ту правду забожився...
А зогнувшися дугою,
До коника приложився,
Шпарков полетів стрілою.

Ані єго не спиняє
Рів, ані могила,

Вітром їх перелітає,
Як би мара го носила.

Куди гониш, бісноватий!..
Світ вже смерком почорнів,
Сумненько пугач запів,
Ні там людей, ні там хати!

Блуд ту свище, туман грає,
В густі ліси заведе;
Козак на се не зважає,
Гомонить си та й жене.

Станув, к землі припадає
Послухати, де дуднить,
Знов на верх ся вихопляє,
Бистрим соколом летить.

І щез стрілов в густій мраці,
Дудонь замовчає,
Може, ліг вже де в байраці,
Та й вовк доїдає.

Де-сь поїхав ти, козаче?
Темно, тихо і страшненько,
Часом лиш ворон закряче,
Закряче сумненько.